

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/212/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7513219293
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7513219293.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 8, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom advokátskej kancelárie so sídlom v Bratislave, Karadžičova 8 proti žalovanej N. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom v Ď. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Združenia - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 5, IČO: 42 343 828, zastúpeného JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou advokátskej kancelárie v Košiciach, Urbánkova 1562/6, v konaní o zaplatenie 135,36 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie č.k. 11C/9/2014-51 zo dňa 9.6.2014 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 135,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 62,55 eur od 12.11.2010 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 33,01 eur od 12.12.2010 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 39,80 eur od 12.11.2011 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov na náhradu trov konania nemá právo a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaná a právny predchodca žalobcu spoločnosť T-Mobile Slovensko, a.s., ktorej práva, povinnosti, záväzky a pohľadávky prevzala v dôsledku zlúčenia spoločnosť Slovak Telekom a.s. uzavreli zmluvu o pripojení bez uvedenia dátumu, z ktorej vyplýva, že zmluva bola uzavretá medzi predchodcom žalobcu T - mobile Slovensko a.s. Bratislava a žalovanou, v rámci ktorej bol dohodnutý program služieb Fix 12, s mesačným programom služieb 20 + 20 Viac, s dobou viazanosti od 01.11.2009. Žalobca vystavil žalovanej faktúru č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.10.2010, splatnú dňa 11.11.2010 v sume 62,50 eur, faktúru č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.11.2010, splatnú dňa 11.12.2010 v sume 33,01 eur, faktúru č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.12.2010, splatnú dňa 11.01.2011 v sume 42,30 eur, z ktorej si žalobca uplatnil sumu 39,80 eur. Mal za preukázané, že žalobca služby dodal, žalovaná ich prijala a do vyhlásenia rozsudku za ne nezaplatila. V súlade s ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa aplikujúc ust. § 101 Občianskeho zákonníka skúmal, či uplatnený nárok žalobcu nie je premlčaný a dospel k záveru, že nárok žalobcu na úhradu faktúry č. XXXXXXXXXXXX s dátumom splatnosti 11.11.2010 v sume 62,55 eur, faktúry č. XXXXXXXXXXXX s dátumom splatnosti 11.12.2010 v sume 33,10 eur a faktúry č. XXXXXXXXXXXX s dátumom splatnosti 11.01.2011 v sume 39,80 eur nie je premlčaný, teda pred uplynutím premlčacej lehoty, ktorú od 01.05.2014 súd skúma ex offa, aj bez námietky účastníka. Teda dospel k záveru, že žalobca návrh uplatnil včas, teda nie je premlčaný ako to tvrdil právny zástupca vedľajšieho účastníka a žalovaná. Vzhľadom na zistený skutkový stav veci a aplikáciu citovaných právnych noriem súd v žalobe o zaplatenie za dodané služby vyhovel, pretože žalovaná ako dlžník má povinnosť z platného záväzku zaplatiť cenu služby. Zároveň súd priznal podľa §

517 ods. 2 Občianskeho zákonníka úroky z omeškania, ktorých výška úrokov činí 9% z dlhovanej sumy ročne a je v súlade s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 150 ods. 2 O.s.p., v ktorom sa uvádza, že ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť. Trovy konania pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku 16,50 eur a trov právneho zastúpenia v sume 58,58 eur, spolu v sume 75,08 eur, ktorú súd považoval voči pohľadávke za neprimeranú, prihliadajúc najmä na to, že návrh na začatie konania v rovnakom znení žalobca používa opakovane v tomto type súdnych sporov, a že sa jedná o spor skutkovo, právne a z pohľadu dokazovania menej náročný. Náhradu trov konania nepriznal ani vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej a to z dôvodu, že nezistil vznik účelnosti trov právneho zastúpenia. Dôvodil, že ak sa združenie rozhodne využiť pre zastupovanie v konaniach pomoc advokáta, musí jeho trovy znášať samo z vlastných prostriedkov. Odôvodnené právne zastupovanie môže byť len v mimoriadne obtiažnych právnych veciach. V opačnom prípade sa vytvára dojem účelovosti konania združenia, ktorého činnosť by spočívala len vo vstupe do konania spolu so splnomocnením advokáta za cieľom dosiahnutia odmeny. Tým združenie namiesto toho, aby zastupovalo spotrebiteľa, vstupuje do konania už zastúpené právnym zástupcom. Náhradu nákladov konania spojených so zastupovaním advokátom súd vedľajšiemu účastníkovi nepriznal. V tomto prípade súd nezistil účelnosť vynaložených trov právneho zastúpenia, pretože nejde o zložitý spor, vyjadrenia právneho zástupcu vedľajšieho účastníka sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach, pričom takéto úkony má prioritne vykonávať vedľajší účastník.

Proti rozsudku, čo do výroku o trovách konania podal včas odvolanie žalobca. Navrhol zmeniť rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že odvolací súd zaviazže žalovanú a vedľajšieho účastníka na strane žalovanej nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 16,50 eur titulom zaplateného súdneho poplatku a trovy právneho zastúpenia vo výške 58,58 eur na účet právneho zástupcu žalobcu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že žalobca vyvinul maximálnu snahu, ktorú od neho je možné požadovať, aby sa so žalovanou dohodol na uhradení dlžnej pohľadávky tak, aby to nebolo na ujmu žalovanej. V snahe o urovnanie sporu mimosúdnou cestou vyzýval žalovanú na zaplatenie pohľadávky formou viacerých písomných výziev, ako aj emailovými správami, na ktoré žalovaná nereagovala a neprejavila žiadnu vôľu dlh žalobcovi zaplatiť. Žalobcovi tak za účelom udržania vymožiteľnosti a nepremlčania nároku, ktorého dôvodnosť bola potvrdená napadnutým rozhodnutím neostávalo nič iné, len si uplatniť právo na zaplatenie peňažnej pohľadávky zákonným spôsobom v súdnom konaní. Žalovaná sama svojim správaním (nezaplatením ceny za riadne a včas poskytnuté telekomunikačné služby) dala príčinu na podanie žalobného návrhu voči nej v súdnom konaní. Žalobca bol voči žalovanej úspešný v celom rozsahu, z tohto dôvodu považuje nepriznanie náhrady trov konania za nespravodlivé, minimálne čo do náhrady trov konania titulom zaplateného súdneho poplatku. Správnou aplikáciou právnych predpisov by podľa odvolateľa súd prvého stupňa musel dospieť k záveru, že žalobcovi ako plne úspešnému účastníkovi konania prináleží náhrada trov konania titulom zaplateného súdneho poplatku v sume 16,50 eur a náhrady trov právneho zastúpenia v sume 58,58 eur za 2 úkony právnej pomoci (prevzatie a príprava zastúpenia a žalobný návrh) tak, ako boli žalobcom uplatnené v žalobnom návrhu ($2 \times 16,50 \text{ eur} + 2 \times 7,81 \text{ eur} + 20\% \text{ DPH} = 58,58 \text{ eur}$). Navyiac vedľajší účastník na strane žalovanej vstúpil z vlastného podnetu do konania na podporu žalovanej, ktorá v konaní nebola úspešná. Úspech, resp. neúspech v spore zdieľa vedľajší účastník spolu so žalovanou, na ktorej stranu vstúpil a preto sa podieľa v súlade s ust. § 93 ods. 4 prvá veta O.s.p. na náhrade trov konania úspešnejšiemu účastníkovi vedľajší účastník spolu s neúspešným účastníkom konania. Podľa žalobcu, ak má vedľajší účastník na strane žalovanej rovnaké práva ako hlavný účastník, na strane ktorého vystupuje (§ 93 ods. 4 prvá veta O.s.p.), teda aj právo na náhradu trov konania, potom má i rovnakú povinnosť podieľať sa na náhrade trov konania úspešnejšiemu účastníkovi v prípade neúspechu hlavného účastníka, ktorého podporuje v spore. Z toho dôvodu žalobca navrhol, aby súd zaviazal na náhradu trov konania žalovanú aj vedľajšieho účastníka na strane žalovanej.

Vedľajší účastník navrhol rozsudok vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdiť. K požiadavke žalobcu zaviazat vedľajšieho účastníka na strane žalovanej a žalovanú na náhradu trov právneho zastúpenia spoločne a nerozdielne uviedol, že podľa ust. § 142 O.s.p. je možné náhradu trov konania priznať iba voči účastníkovi konania a ak by mal byť k náhrade trov konania zaviazaný solidárne so žalovanou vedľajší účastník, malo by ísť o prípad, kedy ide o hmotnoprávny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania. Teda uvedené je možné aplikovať v prípade vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 1 O.s.p. Uvedené je možné demonštrovať na prípad, keď z právneho

predpisu (napr. zákon o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla) vyplýva určitý spôsob majetkového vyrovnania medzi účastníkom a vedľajším účastníkom vystupujúcim na jeho podporu, nakoľko rozhodnutím súdu bude dotknuté zároveň práva a povinnosti vedľajšieho účastníka (napr. povinnosť poisťovne za poisteného zo zodpovednosti za škodu uhradiť škodu poškodenému). Vo vzťahu k vyššie uvedenému vedľajší účastník uviedol, že v súlade so zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa svojou činnosťou napĺňa ciele politiky EÚ v oblasti ochrany práv spotrebiteľov (čl. 169 Lisabonskej zmluvy, čl. 38 Charty základných práv EÚ, príslušné smernice EÚ a rozsudky Súdneho dvora EÚ aj vnútroštátnu právnu úpravu o ochrane spotrebiteľov). Z čoho vyplýva, že nemá hmotnoprávny záujem na výsledku konania, z čoho vychádzal aj zákonodarca, keď s účinnosťou od 15.10.2008 zaviedol novú skupinu subjektov, ktoré môžu vstupovať ako vedľajší účastník do konaní. Pri tejto skupine ide o iné posudzovanie kritérií na vedľajšie účastníctvo ako pri prvej skupine vedľajšieho účastníctva. Pokiaľ pri prvej skupine musí ísť o hmotnoprávny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania, v druhej skupine legitímáciu na vstup vedľajšieho účastníka do konania dáva samotný zákon, v tomto prípade zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Rozdiel v procesnom postavení vedľajšieho účastníctva v zmysle § 93 ods. 1 O.s.p. a podľa ods. 2 je evidentný aj v možnosti podať vo veci odvolanie. Vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za vznik trov konania, ktoré by inak neboli vznikli podľa § 147 O.s.p., poukázal vedľajší účastník aj na tú skutočnosť, že svojim vstupom do konania nezapríčinil vznik ďalších trov, nakoľko trovy konania, ktoré žalobca vo veci uplatňuje vznikli pred jeho vstupom do konania a za tieto žalobcovi nezodpovedá. Vo vzťahu k účelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka poukázal na čl. 47 Ústavy SR a ust. § 93 ods. 4 O.s.p. Zaviazanie vedľajšieho účastníka k solidárnemu záväzku náhrady trov konania by bolo v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p., a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky ani pre potvrdenie, ani pre zmenu rozsudku vo výroku o trovách konania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa ust. § 150 ods. 2 O.s.p. ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť.

Odvolací súd poukazuje na to, že citované znenie ust. § 150 ods. 2 O.s.p. dáva súdu možnosť využiť moderačné právo pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tzv. drobných sporoch. V tomto prípade nemusia byť dané dôvody hodné osobitného zreteľa a nemusí ísť ani o výnimočnú situáciu (§ 150 ods. 1 O.s.p.). Popri skutočnosti, že ide o drobný spor (§ 200ea O.s.p.) postačuje, že trovy konania sú neprimerané k vymáhanej pohľadávke. Posúdenie primeranosti medzi hodnotou predmetu sporu a výškou trov ponecháva zákonodarca na súdnu prax. Aplikácia ustanovenia teda prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že je namieste náhradu trov konania nepriznať alebo znížiť. Je pritom potrebné rozhodovať s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj na to, aby sa dosiahol účel súdneho konania, ktorým je spravodlivé a zákonné rozhodnutie vo veci. Na druhej strane však výklad právneho predpisu nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatňovaní základného práva.

V danom prípade ide o drobný spor v zmysle ust. § 200ea O.s.p., ale žalobcom požadované trovy konania vo výške 75,08 eur pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku 16,50 eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 58,58 eur nie sú neprimerané voči pohľadávke vo výške 135,36 eur. Teda v prejednávanej veci s výnimkou faktu, že sa jedná o drobný spor, nie je naplnený druhý predpoklad hypotézy ust. § 150 ods. 2 O.s.p. a to neprimeranosť trov konania voči pohľadávke.

Dôvodová správa k zákonu č. 384/2008 Z. z., ktorým bolo do Občianskeho súdneho poriadku zavedené ustanovenie § 150 ods. 2 O.s.p. uvádza, že v drobných veciach často trovy konania predstavujú niekoľkonásobne vyššiu sumu ako samotná pohľadávka. Cieľom súdnych konaní má byť vymoženie pohľadávky s čo najnižšími nákladmi.

Určenie rozsahu trov, ktoré sú primerané voči pohľadávke, je výsledkom úvahy súdu, pričom neprimeranosť trov v podstate znamená, že ich výška prekračuje hodnotu pohľadávky (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 125/2010 zo dňa 23.03.2010).

Napriek skutočnosti, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ust. § 150 ods. 2 O.s.p. dospel odvolací súd k záveru, že nie sú splnené podmienky pre zmenu rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania, keďže žalovaná vo svojej účastníckej výpovedi (č.l. 48 spisu) poukázala na svoje zlé majetkové a rodinné pomery, keďže je na materskej dovolenke, poberá rodičovský príspevok vo výške 250,00 eur, má dve maloleté deti, žije u svokry, ktorej platia za ubytovanie a za poplatky s užívaním rodinného domu mesačne 170,00 eur, manžel je nezamestnaný, pracuje na aktivačných prácach a dostáva mesačne 130,00 eur. Z príjmu nie sú schopní vyžiť s deťmi, a preto žiadala, aby súd náhradu trov konania žalobcovi nepriznal.

Žalovaná teda poukazuje na svoju zlú sociálnu a finančnú situáciu, bude preto úlohou súdu prvého stupňa vyzvať žalovanú, aby svoju zlú sociálnu a finančnú situáciu preukázala. V § 150 ods. 1 O.s.p. je ustanovené moderačné právo súdu zmierniť dôsledky uplatnenia právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania a dáva súdu možnosť, aby za splnenia predpokladov v tomto ustanovení uvedených nepriznal náhradu trov úspešnému účastníkovi konania. Odvolací súd však poukazuje zároveň na to, že aj pokiaľ súd prvého stupňa dospeje k záveru, že sú splnené podmienky pre nepriznanie náhrady trov konania celkom podľa § 150 ods. 1 O.s.p., náhrada súdneho poplatku vo výške 16,50 eur je náhradou, ktorú bol žalobca povinný vynaložiť preto, aby konanie vo veci mohlo riadne pokračovať. Teda nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi aplikáciou ust. § 150 ods. 1 O.s.p. v celom rozsahu, aj pokiaľ ide o trovy zaplateného súdneho poplatku by bolo v rozpore s účelom súdneho konania.

Odvolací súd zároveň dodáva, že žalobca nesprávne sa podaným odvolaním domáha, aby boli zaviazaní na náhradu trov konania žalovaná a vedľajší účastník spoločne a nerozdielne.

Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by postavenie žalovanej a vedľajšieho účastníka na jej strane bolo možné kvalifikovať ako také spoločenstvo účastníkov, v dôsledku ktorého by mal byť vedľajší účastník zaviazaný na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne so žalovanou. Vedľajší účastník môže byť zaviazaný na trovy konania iba v takom prípade, ak by išlo o trovy konania, ktoré sám procesne zaviniť (§ 147 ods. 1 O.s.p.), teda nie je vylúčené, aby bol vedľajší účastník zaviazaný na náhradu trov konania, ktoré svojim procesným zavinením spôsobil. Vedľajší účastník však svojim vstupom do konania nemohol zapríčiniť vznik ďalších trov, nakoľko trovy konania, ktoré si žalobca uplatňuje vznikli pred vstupom vedľajšieho účastníka do konania a za tieto žalobcovi nemôže zodpovedať.

Odvolací súd však zároveň poukazuje na to, že súd prvého stupňa nepriznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi nesprávne odôvodnil. Vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná náhrada trov konania (teda i náhrada trov právneho zastúpenia) len v prípade, ak právo na náhradu trov konania vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval. Pretože žalovaná bola v konaní neúspešná, nemohlo vzniknúť právo na náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vstúpil do konania na ochranu práv žalovanej ako spotrebiteľky.

Bude preto úlohou súdu prvého stupňa pri opätovnom rozhodovaní o trovách konania brať zreteľ na všetky hľadiská, ktoré treba považovať za relevantné v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. a rozhodnutie o trovách konania odôvodniť v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.